

RAPPORT FRA MEKANISERING AV GARNFISKET UTFØRT AV FISKERITEKNOLOGISK FORSKNINGSINSTITUTT

KONKLUSJON

For større fartøyer, av konvensjonell type (med rorhuset bak), er garnrullsystemet, slik det var arrangert på M/T «Maifjell» vinteren 1977, å foretrekke framfor konvensjonell drift. På fartøyer, hvor de to som greier garna på hekken ikke har anledning til å være med i avtiningen av fisken når det er mye fisk i garnet, vil garnrullsystemet redusere mannskapet med 2, uten at det vil gå ut over haletiden. Ved å styre rullen fra rorhuset, i stedet for fra dekket, vil en arbeidsoperasjon flyttes fra dekket, og den av mannskapet som nå betjener rullen vil kunne konsentrere seg mer om avtiningen av fisken. Dette vil redusere haletiden ved mye fisk.

Diameteren av selve rullen synes å være for liten. En økning av kjernediameteren fra 350 til 600 mm vil redusere trommelvolumet med ca. 10 %. Ved å øke kjernediameteren, vil en unngå at linet snurres på

rullen i motsatt retning, noe vi hadde et par tilfeller av under forsøkene. Et tradisjonelt spoleapparat kan muligens erstatte rullen. Dette har vi imidlertid ikke prøvd.

De nye typene fløyt, som vi prøvde istedet for garnringer, vil komme til anvendelse også i konvensjonelt garnfiske. Sammenlignet med ringene var de mye lettere å arbeide med. Under forsøkene fisket den norske flottøren (ca. 50 g oppdrift pr. meter) best.

De telnene som hadde oppdriftsmidlet flettet inn i tauet, var bedre enn de som hadde fløytet tredd på telna. Dette gjaldt for de som ble prøvd i de vanlige lenkene. Ved rulldrift fisket garna med tredd fløyt, 50 g/m (AC5) best.

Mer utførlig rapport fra forsøket fåes ved henvendelse til Fiskeriteknologisk Forskningsinstitutt Fangstseksjonen, postboks 2900, 5011 Bergen — Nordnes.